

Eko från Medjugorje

Maria Fridens Drottning

Januari-februari 2010 årgång 26 nr 1-2 c/o Carlo Frizzo, Vultejusv. 21. 168 57
Bromma.

Tel: 08-17 94 75. Eko från Medjugorje Plusgiro 401 99 00-2.

Originalutgåva: Eco di Maria, Via Cremona 28, 46100 Mantova, Italien

208

Marias budskap den 25 november 2009

”Kära barn! I denna tid av nåd kallar jag er att förnya bönen i familjen. Förbered er med glädje på Jesu ankomst. Små barn, må era hjärtan vara rena och mottagliga, så att kärlek och värme flödar genom er till varje hjärta som är långt från Hans kärlek. Små barn, var mina utsträckta händer, kärleksfulla händer mot alla som gått vilse, som inte längre har någon tro eller något hopp. Tack för att ni har svarat på min kallelse.”

Kärleksfulla händer för att ge tro och hopp

I början av advent, i denna tid av nåd, kallar Maria oss alla att börja om, att starta på nytt och inbjuder oss att förnya bönen i våra familjer. För att ta emot denna tids nåd (i detta fall i advent) bör vi ställa in oss på den rätta våglängden (Faderns kärlek som ger oss Sonen), vi ska ta bort hindren (synd och allt som hör samman med den) för att kunna ta emot, bli lyssnande och öppna våra läppar till bön. Förnya bönen i familjen ty den rätta platsen för väntan på liv är familjen, och därför bör familjen bereda sig att ta emot Jesus som föds. Novenor inför krubban, sammanvävda med Rosenkransen och vaggvisor och folkliga sånger, som hela familjen deltog i när jag var liten är ännu ett ljuvt och starkt minne, och kylan i husen, som var dåligt eller inte alls uppvärmda, avskräckte inte alls från att låta denna enkla men äkta familjeliturgi fortgå en lång stund. Idag, i de s.k. rika ländernas i övermått uppvärmda hus ljunder inte längre dessa litet falska men rörande vagsånger och ljuva julmelodier från familjens röster, nu regnar de över oss från en TV uppställd som ett altare, och konsumis-mens liturgi ber dig bara konsumera, konsumera tills du mår illa, tills du identifierar dig med det, tills du själv blir ett konsumtionsföremål.

Bered er med glädje på Jesu ankomst, säger Maria till oss, och orden tycks innehållslösa för människan idag och långt från våra konkreta behov, men i verkligheten är de grundvalen för den enskildes, samhällets och hela mänsklighetens existens. Att världen fortfarande består beror på att Jesus har kommit till världen; om världen ska räddas och inte raderas ut, skall bli förlössad och inte upplöst, så är det just därför att Jesus redan har frälst den, för Jesus har besegrat döden. Vi kan inte låta bli att vänta på Jesus med oändlig glädje, stor, evig glädje. Även den som läser dessa rader när advent redan är över är inte

”Vara-hos” är kärlekens djupaste önskan, det är det enda som räknas, vara tillsammans med den vi älskar, vara med den som älskar oss. Allt annat är sekundärt; förhållandena behöver inte ändras, när den älskade är nära.

Det är just detta som Herren lovar oss och ger oss. Han förändrar inte tingen, men är i dem och då, eftersom det är Han, har allt förändrats inom oss.”

A. Vanhoye

(ur: *Il pane quotidiano della parola*)

utesluten från möjligheten att förena sig med oss; uppriktig bön när Guds Hjärta, och där är tiden en evig Närvaro, det finns inget förflutet, inget kommande.

Små barn, må era hjärtan vara rena (låt oss åter gå till biktens sakrament) och mottagliga (låt oss befria oss från all onödig bråte och bereda plats i oss; är detta inte en frukt av den fasta som Maria så ofta inbjuder oss till?), rena och mottagliga hjärtan, så att kärlek och värme flödar genom er till varje hjärta som är långt från Hans kärlek, Jesu kärlek. Ett rent hjärta är nödvändigtvis likt Jesu Hjärta, och Marias Hjärta och kan därför ta emot varje människa, varje person som Jesus och Maria gjorde. Ja, ännu bättre, ett verkligt rent hjärta är ett hjärta som är totalt försänkt i Jesu Hjärta, och får sin näring från och lever i Hans Kärlek och denna Kärlek förs till personer fjärran från den. Då färdas den gudomliga handlingen med den mänskliga handlingen som då blir verkligt frälsande, och Kärleken ska triumfera, så som den helige Paulus förkunnade (1 Kor 13: 1-13) och som Maria ivrigt önskat: Små barn, var mina utsträckta händer, kärleksfulla händer mot alla som gått vilse, som inte längre har någon tro eller något hopp.

Nuccio Quattrocchi

Marias budskap den 25 december 2009

”Kära barn! Denna glädjens dag leder jag er fram till min Son, Fridens Konung, så att Han får ge er sin frid och välsignelse. Små barn, dela med er i kärlek av den friden och välsignelsen åt andra. Tack för att ni har svarat på min kallelse.”

Dela med er åt andra...

Medan den mäktige som stod i tur att styra det romerska imperiet kallade alla att låta skattskrivna sig, förmodligen för att uppdatera befolkningsslängderna - och alla är indragna i denna kallelse - ljunder en annan kallelse som också den rör hela folket, men den kommer inte från jorden utan från himlen och anförtros inte åt armén utan åt en liten grupp personer som levde i det dåtida samhällets marginal: herdarna (Luk 2: 1-20). Sedan dess har det gått mer än 2000 år, och denna kallelse ljunder ännu på jorden och nu, liksom då, kallar den individer, en och en, att låta registrera sig, inte i en bok av papper utan av gudomligt kött; inte för att de ska identifieras som ett nummer utan för att var och en ska få ett namn, samma namn, Namnet Jesus! Detta är julen. Att reducera den till ett minne och nedvärdera den till en känsla, som fortfarande kan få någon sträng i hjärtat att vibrera men inte kan ändra på vårt liv, att bli vårt liv.

Julen ligger inte inom räckhåll för oss, den beror inte på våra förtjänster, inte heller på vårt organiserande, inte på vår kapacitet, den är inte något man gör utan något man tar emot, något man lever i; den är en händelse, den är den stora Händelsen! Den är ”ett barn som ligger lindat i en krubba”; den är Barnet fött för vår skull, inte fött av oss, Sonen som blir oss given (Jes 9:5). Den är en händelse som inte går att begränsa till ett visst datum, den är en händelse som sker till världens slut, och till dess riktar den sig personligen till var och en, antingen vi tar emot den eller avvisar den. Detta barn inbjuder oss inte att skriva oss på en lista utan att ta emot Hans Liv i oss: ”Men åt dem som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt alla som tror på hans namn, som har blivit födda inte av blod, inte av kroppens vilja, inte av någon mans vilja, utan av Gud” (Joh 1:12-13).

Denna glädjens dag för jag er fram till min Son, Fridens Konung, så att Han får ge er sin frid och välsignelse. Friden är inte ett löfte utan en verklighet: Sonen född för oss, given åt människorna som Gud älskar, dvs till alla; han är en

gåva till denna jord som inte vet vad frid är, för den söker den som en produkt och accepterar inte att ta emot den som en gåva, en frukt av kärleken. Friden är en frukt av Livets Träd, nu inte längre förbjudet för människorna, tvärtom generöst erbjudet åt den som ber om den som en gåva och inte söker den som sin erövring. Jesus väntar på oss; Maria leder oss till Honom för att hämta frid och välsignelse från Honom. Frid och välsignelse är inte skilda gåvor utan en enda gåva; de är ett Jesu attribut. Han är vår frid och vår välsignelse och därför kan vi inte lägga beslag på dem.

Frid och välsignelser ska delas med de andra för att inte skruppna ihop och smulas sönder i våra händer. **Små barn, dela den friden och välsignelsen i kärlek med andra.** Kärlek är den atmosfär som bibehåller dessa gåvor i deras ursprungliga renhet och fräschör och den jordmån som får dem att växa, till dess Han kommer tillbaka, ända till Guds Rikes universella och definitiva triumf.

Jesu frid och välsignelser skall delas i kärlek; det handlar om en ordning som Maria ger oss och som sammanfattar Jesu eget Liv, vad Han gjort och vad Han sagt, apostlarnas och de första kristnas liv, helgonens liv från den första tiden till nu. Det räcker inte att säga: *Jesus välsigne dig!* eller *Jesus give dig frid!* utan att avlägga ett vittnesbörd om Jesu frid och välsignelser under livets alla dagar. I samma mån som hans kärlek finns i våra handlingar kommer vi att erfa Hans Liv i oss, och det kommer att vara Han som talar i oss och för oss, och vårt ord kommer att vara Hans och det blir verksamt och utverkar vad det säger, för Han är Ordet som blir kött i Jesus. *Jag älskar dig, komme Ditt Rike, ske med mig enligt Din Heliga Vilja!*

N.Q.

Om du vill främja friden, bevara skapelsen!

Ovanstående bekräftade den helige Fadern i sitt budskap på Världsfredsdagen som firas varje år den 1 januari. I budskapet 2010 föreslog Paven 'en kosmisk fredsvision', som förverkligas i ett tillstånd av harmoni mellan Gud, mänskligheten och skapelsen och "i det perspektivet uttrycker den miljömässiga degraderingen inte blott en brytning i jämvikten mellan mänskligheten och skapelsen utan en djupare skada i föreningen mellan mänskligheten och Gud."

Benedikt XVI inbjuder mänskligheten att förnya och stärka 'detta förbund mellan människan och miljön, som bör vara en spegling av Gud Skaparens kärlek, från vilken vi kommer och mot vilken vi är på väg.' (...) Sökandet efter fred hos alla människor av god vilja kommer att underlättas av ett allmänt erkännande av den oupplösliga relationen mellan Gud, människan och hela skapelsen. Upplysta av den gudomliga uppenbarelsen ger de kristna sitt stöd. De betraktar kosmos i ljuset av Faderns skapelseverk och Kristi försoning; med sin död och uppståndelse har Kristus försonat allt

Tillbaka i Afrika, biskop och ... ynklig

Mina kära,

Efter att ha deltagit i Synoden om Afrika i Rom har jag återvänt uppmuntrad och besluten att i praktiken försöka omsätta målsättningarna för att möta de oerhörda hinder och problem som utmanar Kyrkan i Afrika. I möten med präster och vid pastoralbesök har jag försökt förklara innehållet i slutdokumenten från detta viktiga, kyrkliga möte. Ett enkelt och effektivt sätt att göra det är genom ett radioprogram där jag varannan vecka på söndagskvällen förklarar och presenterar Synodens förslag och anpassar dem till Ugandas lokala sammanhang. Sålunda har jag talat om kvinnornas situation i Afrika, om familjen, om klimatförändringen... och jag fortsätter och väljer från gång till gång ett tema av särskild aktualitet för mitt folk.

Allt är alltså väl? Inte precis. Inför den enorma komplexitet av de problem som behandlats och inför våra krafters otillräcklighet är det svårt att undgå en känsla av vanmakt. Lyssnarna frågar mig ibland: "Men vad kan vi göra?" Och frestelsen, knappt märkbar och framsprungen ur "det sunda förnuftet" är att svara: "Mänskligt sett föga eller intet!" Tala, försöka föreslå lösningar är en sak. Att omsätta dem i praktiken en annan. Inte bara de stora problemen angående försoning, rätt-visa och fred framkallar i Afrika en känsla av oförmåga och nedslagenhet, ibland räcker det med enklare ting, det räcker med en liten sten i skon för att hindra en att gå bekvämt!

För fyra dagar sedan blev jag vittne till och delaktig i en verkligen ovanlig händelse: biskops-vigningen av den nye biskopen i Kotido i Karamoja. Men oväntat slogs jag kraftfullt av **en djup känsla av otillräcklighet och fattigdom.** Jag var en av de tre biskopar som utförde vigningen och under ceremonin stod jag fysiskt intill den nye biskopen.

Då upplevde jag på nytt min egen vigning: "Ni har utvalts av Herren. Kom ihåg att biskopen skall försöka tjäna snarare än ge befallning... Som fader och broder, älska alla som Gud anförtror dig..." och vidare, då ringen överrärks och herdeuppslaget: "Tag denna ring, sigillet på din trohet. Skydda Guds brud, hans Kyrka... Vaka över och beskydda hjorden vars herde du är..." Inför skönheten och storheten i ett sådant uppdrag, hur kan man annat än känna sig liten, fattig och otillräcklig? Idag känner jag det mer än för fyra år sedan, för **detta är inte bara ett yrke som man ska lära sig ...** och dessutom gäller det troheten i tjänsten, som inte kan tas för given.

När jag återvände till Lira såg jag för min inre syn och hade i mitt hjärta bilden av biskop Filippi med evangelieboken öppen, lagd på huvudet. "Tag emot Evangeliet och predika Guds ord..." Det gäller att ha evangeliet i huvudet och framför allt i hjärtat. Vi är inte sända för att predika våra idéer utan hans Ord. Det är inte alltid lätt, och ofta tvekar jag och är osäker. Tillsammans med glädjen av att ibland se Guds Andes verkan och frukter omkring mig, även genom min tjänst, saknas inte ögonblick - som i denna period tycks mångfaldig - då jag erfar min otillräcklighet inför det uppdrag som anförtröts mig, min liten-

het och bräcklighet.

Än sen då? Detta gäller inte bara för mig. Jag vet att det händer, i olika omständigheter, också för er att ni inte uppnår det önskade resultatet, att ni känner er inadekvata och inte i nivå med allt ni skulle vilja göra; att ni känner er små och ynkliga, oförmögna att ge den kärlek, den uppmärksamhet och den hjälp som andra rättmätigt förväntar sig av er i familjen, på arbetet, i samhället. Just denna situation av ynklighet och svaghet är det rätta ögonblicket för att ta emot gåvan från Honom som har kommit och tagit sig an oss och gjort vår svaghet till sin och som kommer för att bära den med oss, och fylla den med sin kärlek och sin kraft.

f. Giuseppe Franzelli
Biskop av Lira (Uganda)

Europas flagga

Europadomstolen för mänskliga rättigheter har avskaffat krucifixet från skolorna; Europa förblir i alla fall under Maris beskydd. Allt ligger i hennes händer; även flaggan tillhör Henne.

Läs här vad som hände Chiara Lubich i augusti 1999 under det föredrag hon höll i Strasbourg för Europaparlamentets deputerade. Ur en fransk tidskrift fick hon sig presenterad en artikel undertecknad av Abbé Pierre Caillon, som skrev: "Jag skulle vilja berätta något vackert för er. En dag mötte jag i Lisieux en person som sa: "Jag är från Strasbourg, och de har bett mig också att rita ett förslag till Europaflaggan. Jag fick idén att placera de tolv stjärnorna från den Mirakulösa Medaljen från Rue du Bac mot en blå bakgrund.

Trots de mer än hundra förslag som tävlade under fem år blev det Jungfru Marias flagga som vann genom sin måttfullhet, diskretion och enkelhet. Den påminner om en av läsningarna i Mässan den 15 augusti: "Ett stort tecken syntes på himlen, en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter och en krans av tolv stjärnor på sitt huvud" (Upp 12-1). Uppenbarligen är detta alla européers flagga, och vanligen undviker man att påminna om dess religiösa betydelse, i den högheliga laicitetens namn. Men vi har rätt att veta hur saker och ting kommit till. De tolv stjärnorna har aldrig motsvarat ländernas antal. Över att veta, att Europas flagga är denna Marias, Fredens Drottningens flagga. Då har EU:s folk, samlade kring Jungfru Marias fana, anledning att glädja sig över att veta att de står under Marias beskydd, hon som vakar och hjälper med en Moders hjärta. *Pietro Squassabia*

Prästämberet i främsta rummet

Törst på torgen

Präst för Kristus, med Kristus och i Kristus

”Ni skall inte låta er kallas lärare, ty en är er lärare, Kristus.” (Matt 23:10)

Några få år har gått sedan min prästvigning, men ständigt mognar alltmera inom mig medvetenheten om det apostolat som jag har att utföra: att vara präst och kallad att i mitt liv genomgå alla de etapper som Jesus genomgick.

Allt detta som ingår i prästens tjänst (fira Eukaristin, meddela syndernas förlåtelse, hela, befria från det onda) är inte något annat än en upprepning och aktualisering av det uppdrag som Jesus, världens Frälsare, hade. För att detta ska kunna vara möjligt, måste prästen ständigt arbeta med sin egen själ för att alltid likna Frälsaren alltmer. Detta är skälet till att det inte räcker att i det yttre genomgå det som Jesus upplevde utan vara redo att vara bärare av och känna det som Han själv bar och kände.

Smärtan åtföljde hans uppdrag, även om den alltid var förenad med glädjen att utföra Faderns vilja och att återge människorna livet. Under sitt jordeliv led Kristus inte bara därför att han kände människornas synd, utan också därför atthan som människa måste möta alla de syn-dens konsekvenser som markerar varje människas liv. Sålunda led han av fattigdom, förödmjukelser, oförståelse. Han led av sin fosterfars död. Han led när han började sitt uppdrag, för han måste gå ifrån sin Mor och lämna henne ensam. Han led av varje smärta som han måste orsaka henne och av varje smärta som drabbade dem som han älskade.

Detta mysterium är verkligen stort och det är innebörden av prästämbetet till vilket Han viger oss genom Kyrkans uppdrag! Det är Han som i oss inpräglar sitt prästämbetes sigill. Det är Han som bren ut sin skyddsmantel så att detta prästämbete som Fadern har velat instifta skall vara heligt i evighet, och för att ingenting och ingen skall kunna blockera nådens handlande i oss.

I denna nådens klarhet integreras vår disponibilitet och vårt svar. kommunionen inneslutes i bönen som aktiverar denna gåva. Att förena sig med Gud och leva kommunionen i bönen är i själva verket basen för Kristi prästadöme, ty det härrör just från kommunionen.

Och om prästen lever i den ovillkorliga överlåtelsen och föreningen med Gud, blir hans handlingar mycket mäktiga, för hans handlande och välsignelse förenas med Kristi, världens Frälsares. Det är inte längre prästen som förmedlar Guds liv som han äger, utan det är Kristus själv som genom honom vidrör själarna för att befria dem från varje Satans snara och för att bota dem. Och det är Kristus själv som i honom strider mot det onda och tillintetgör mörkrets makter, och skyddar de svagaste själarna.

Ju mer prästernas själar kan gå in i det gudomliga livet och i prästämbetes mysterium, desto mer kommer Kristi prästadöme att kunna handla i dem, nå och väcka många själar till liv. Endast genom prästadömet kan Guds nåd meddela sig fullständigt till människorna, och

endast genom prästämbetet kan varje bön, varje anhållan, varje begäran om förlåtelse, varje lovprisning och allt det som människorna upplever lyftas upp till Fadern.

Jag tackar dig, ”Rabbi”, för de ord som jag erfar i hjärtat, just de ord som du riktade till Simon Petrus: ”Älskar du mig mer än de andra?” I denna fråga som också är ett utväljande, inbjuder du mig att inte låta mig känna någon tyngd, inte heller något bekymmer eller någon rädsla. Du frågar mig om jag älskar dig mera än de andra, för du vill att jag ska upptäcka att din kärlek är starkare än döden, en kärlek som är styrka och kan besegra allt ont och all död. Tack för att du lär mig att jag inte behöver frukta någon kallelse från dig, utan att jag får tänka bara på att älska dig med hela mitt jag, för det är kärleken som skapar föreningen med Dig.

Herre, jag ber dig för alla som du har ställt i min väg och som har anbefallt sig åt mina böner, att de må kunna ta emot denna förmåga att älska som Du inpräglar i oss, och att alla kan leva i denna kärlek och vittna om vad det betyder att leva i uppståndelsen.

f. K.B.

I bönen

”I din bön, be om dessa saker och vänj dig vid dem i den stund du ber. Var upptänd av längtan och en stark känsla!

Bönfall Gud på ett brinnande sätt och låt ditt hjärta antändas i din bön tills barmhärtighetens flammor upp och blir levande i dig, och Hans kärlek vidrör dig i ditt hjärta.”

(Isak Syriern, *Andliga samtal*)

*”Mitt liv, Herre,
enkelt och rakt som en flöjt
för att du ska kunna fylla det,
fylla det med din musik.*

*Mitt liv, Herre,
mjuk lera i dina händer
så att du kan ge det form,
den form som du vill.*

*Mitt liv, Herre,
fritt utsäde i vinden
så att du kan så det,
strö ut det där du vill.*

*Mitt liv, Herre,
ett litet stycke torrt trä
som du kan antända
och få att brinna
för den fattige och för dig.”*

(Latin-amerikansk bön)

Världen törstar, törstar efter Gud och är döende av törst utan att den märker det. Varje ung människa söker sin egen lycka och är känslig för frihetens, sanningens och altruismens värden. Törsten är densamma hos alla, och **den som är verkligen ung söker**. Det är som ett inre rop, en lockelse, en stark längtan, något som vaknar inombords. Jag lägger märke till det, för den unges blick förändras när jag talar om lycka och frihet, när jag delar min erfarenhet av Gud med honom. Blicken förändras och avslöjar en okontrollerbar inre rörelse av hopp... **TÖRST**.

Sedan bryter emellertid de mänskliga reaktionerna fram som en sorts självförsvar; det är så många besvikelser som ackumulerats och rädslan att lida är stor. När det ögonblicket gått förbi, tycks detta speciella ljus försvinna från pojken ögon: förnuftets stela kontroll kommer tillbaka... Men vid denna punkt är ord inte längre viktiga, det räcker att jag tar emot honom som står framför mig med en blick av kärlek; en fråga som går till hjärtat på den personen är mera värd än många visa argument.

Jag har fått erfara allt detta under **”gatu-evangelisation”** som organiserats av kommuniteten **”Nya horisonter”** och av **”Morgonens väktare”**, aktiviteter som motsvarar det mest skriande behovet i vår tid: **förkunna Evangeliet för de nya generationerna**. Vanligtvis utförs detta missionsarbete gemensamt av ett hundratal ungdomar som i sitt eget liv redan mött Herren. De **sänds ut på gatorna två och två för att möta andra ungdomar** - på torgen, på barer, på universitetens öppna platser, på stranden, utanför diskotek, överallt där ungdomarna finns - också sent på natten, för att låta dem höra en enkel förkunnelse, ett vittnesbörd och föreslå dem ett nytt möte med den uppståndne Jesus.

Många avvisar oss och man kan få möta mycket hån, men alla som öppnar sig för att lyssna blir berörda i sitt innersta, kanske av allvaret och lugnet hos ”missionärerna”, och några accepterar att efter många år på nytt pröva på att gå till kyrkan. Jesus är där i Eukaristin och väntar på sina barn, när natten är långt framskriden; att möta en blick räcker ibland för att få murarna att falla och glädjetårarna bryta fram. Vi är med om mirakler, och det är så uppenbart att det inte är vi som som omvänder andra. Vi är bara redskap och åskådare.

Varför ska vi ta det första steget mot ”dem som är fjärran”? Vem som helst som rört vid Guds kärlek vill dela sin glädje med andra, men det finns många hinder som vi själva sätter upp. Kanske nyckeln finns i ordet: **”Är någon törstig, så kom till Mig och drick!”** (Joh 7:37) Det är samma törst som brinner i alla, också i den som tycks helt stängd inför varje upplevelse av tron. Alla bär inom sig samma behov att älska och vara älskad, vilket får sitt fulla uttryck först i kontakten med den rena Kärlekens källa.

Det tillkommer var och en av oss att förmedla den underbara kärlekens revolution som Kristus kommit med: Uppdraget är öppet för den som vill delta, men alla utan åtskillnad är kallade att tyst förmedla Gud i enkla vardagliga situationer.

Francesco Cavagna

Enkla tankar

av Pietro Squassabia

Vännen

"Den som finner en vän, finner en skatt" (jfr Jesus Syraks Vishet 6:14). Visheten, *"människans vän"* (Salomos Vishet 7:23) ville vid en fastställd tid, öppet visa sin vänskap med människorna, och steg därför ner på jorden och antog mänsklig form och ett namn: Jesus. Då upptäckte människorna en helt ny vänskap, som de inte kände till tidigare, för de mötte Jesus, vännen som älskade dem ända till att ge dem sitt eget liv. Människorna vid den tiden blev förvånade över denna Hans gåva och över den tillit han hade visat dem. På så sätt trodde de på Honom, glädde sig över att ha sin Herre till vän, och förstod att vänskapen inte kunde bestå utan fullständig tilltro till Vännen.

Också vi erbjuds idag hans vänskap, också vi ombeds att lita på Honom. Bara genom att lita på Honom kan vi faktiskt känna att Han är vår vän och inte en främling - för att inte säga en person att avvisa.

Låt oss alltså jaga bort all rädsla för Vännen, rädsla som helt visst kommer från den som inte vill oss väl. Vännen ger utan att någonsin stjåla, och även om han skulle begära vårt liv, skulle han göra det inte för att ta det från oss utan endast för att göra det vackrare. Därför är Jresus vännen som vi ska anförtra allt, och säga: jag är helt och hållet din; din är denna min situation, denna min glädje, denna min önskan, detta är vad jag saknar, detta är min plan: allt är ditt, också min framtid. Om vi gör så, ska vi kanske upptäcka en vänskap som är allt sannare, en gemenskap ständigt större mellan Vännen och oss.

Barnet, fött i Betlehem, tycks säga just detta till oss: lita på mig, ge dig till mig liksom jag har gjort för dig. Om du litar på mig, ska du förstå att *"att lita på Guds kärlek är viktigare än att älska"*: Du ska förstå att Maria gjordes till Guds Moder just för att hon litade fullständigt på sin Herre. Då kommer all rädsla att försvinna från dig och du kan säga med mig: *mitt ok är mildt och min börda är lätt*, för det blir jag som kom-

mer att bära den med dig och för dig. Då ska du upptäcka att du fått som gåva den underbaraste skatt: Visheten som stigit ner till jorden. Vänner som ger sig helt till dig, som litar på dig.

Tack, Jesus, för att du givit dig åt oss. Tack att du har anförtrött dig åt oss, fast vi inte för-tjänar det. ... men så handlar Kärleken.

Vägskyltarna... Tecknen

För den som inte känner vägen är vägvisare mycket viktiga för att han ska nå sitt mål. Skyltarna är inte målet, men det är viktiga för att man ska nå fram. Man behöver inte stanna till alltför länge för att titta på dem, för att inte komma för sent eller för att aldrig komma fram, men man kan heller inte undervärdera dem, särskilt inte när man kör på klart definierade vägar.

Nya knoppar som visar sig på träden anger att våren är nära, att en årstid lämnar plats för nästa och snart kommer nya blad och blommor fram och sedan frukter. Också Anden erbjuder oss "vägvisare" för att visa oss Vägen som leder till Målet, han erbjuder oss "tecken" som får oss att ana Fruktarna.

Medjugorje är inte Målet, för det är mycket vackrare, det är inte Frukten, som är mycket ljuvligare, men säkert är att det är en pålitlig "vägvisare" som visar vägen som leder till Himlen, ett värdefullt "tecken" för att få oss att se och önska Fruktarna.

Så bör vi se på Medjugorje: som en "vägvisare", ett viktigt "tecken" för att nå Målet, för att önska och smaka på Fruktarna. Maria som alltid visar på Gud som vårt mål, som alltid visar på Jesus som Frukten, önskar utan tvivel att vi betraktar "vägskyltarna och tecknen" som giltiga redskap, av Försynen ställda till vårt förfogande för att nå den stora måltiden i Himlen, speciellt för dem som liksom vi behöver en särskild hjälp för att raskt och säkert gå framåt mot Målet.

En dold pärla

"Maria levde så dold att hon av den Helige Ande och av Kyrkan kallas *den dolda och reserverade Modern*. Hon var så djupt ödmjuk att hon på jorden inte hade någon annan stark och varaktig dragning än att gömma sig för sig själv och för alla för att vara känd endast av Gud.

För att bönhöra henne i hennes begäran till Gud att bevara henne dold, fattig och ödmjuk behagade det Gud att inte avslöja henne nästan för någon vid Hans tillblivelse, vid Hans födelse, i livet, i Hans mysterier, i uppståndelsen och vid himmelfärden.

Hennes egna föräldrar kände henne inte och änglarna frågade ofta varandra: "Vem är hon?" Den Högste dolde henne för deras blickar och om Han lät något skymta fram om henne så var det mycket mer Han hemlighöll. Gud Fader samtyckte till att hon inte utförde några under i sitt liv, åtminstone inte några uppseendeväckande under, fast han hade gett henne den makten. Gud Sonen samtyckte till att hans lärjungar och evangelister talade mycket litet om henne, och bara när det var nödvändigt för att göra Jesus Kristus känd, fast hon var hans trogna Gemål.

Maria är den Högstes mästerverk, och Han förbehöll åt sig själv att känna henne och tillhöra honom. Maria är Moder till Sonen, som fann sitt välbehag i att hålla henne ödmjuk och dold i livet för att åtfölja henne i ödmjukheten genom att kalla henne kvinna, som en främling, fast Han högaktade och älskade henne i sitt hjärta över alla änglar och människor. Maria är den tillslutna källan och den Helige Andes trogna Maka, till vilken endast Han har tillträde. Maria är den Heliga Treenighetens helgedom och viloplat, där Gud vilar i sin storhet och gudomlighet mer än på någon annan plats i universum...".

Den helige Louis-Marie Grignon de Montfort (Traktat om den sanna vördnaden för Maria)

Krönika från staden: gift för hjärtat

I hjärtat av de kristna städerna innebär Maria en ljuv och lugnande närvaro. Vad säger Maria till staden? Vad påminner hon alla om med sin närvaro? Hon påminner om att "där synden blev större, där överflödade nåden än mer" (Rom 5:20). Hon är den Obefläckade Modern som upprepar även för människorna i vår tid: "Var inte rädda, Jesus har övervunnit det onda. Han har besegrat det i roten genom att befria oss från dess herravälde".

Vilket stort behov vi har av denna strålande nyhet! **Varje dag berättas genom tidningarna, televisionen och radion om det onda, om och om igen, utvidgat**, och vi vänjer oss vid de mest fasansfulla ting, och detta gör oss okänsliga, på något sätt förgiftar det oss, för det negativa smälter inte undan, och dag för dag ackumuleras det. Hjärtat förhärdas och tankarna blir dystra. **Därför behöver staden Maria**, som med sin närvaro talar om Gud, och påminner oss om Nådens seger över synden, och leder oss att hoppas också i de mänskligt sett svåraste situationer.

I staden lever - eller överlever - osynliga personer, som ibland syns tydligt på tidningarnas första sida eller i TV-rutan, och utnyttjas till det yttersta. **för att nyheten och bilden ska dra uppmärksamhet till sig**. Det är en pervers mekanism, som det tyvärr är svårt att motstå. Först döljer staden, och sedan exponerar den för allmänheten. Utan förbarmande, eller med ett falskt förbarmande. Men i varje människa finns en önskan att tas emot som en person och betraktas som en helig verklighet, för varje mänsklig historia är en helig historia och kräver största respekt.

Staden är vi alla! I vars och ens hjärta går gränsen mellan gott och ont och ingen av oss bör tycka sig ha rätt att döma de andra, utan snarare bör envar känna plikten att förbättra sig själv! **Massmedia tenderar att få oss att känna oss som "åskådare"**, som om det onda bara gällde de andra och vissa saker aldrig skulle kunna hända oss. Men vi är alla "aktörer", och i ont som i gott påverkar vårt uppträdande de andra.

Ofta beklagar vi oss över luftföroreningarna, som på somliga platser i staden är omöjliga att inandas. Det finns en annan nedsmutsning, mindre förnimbar för sinnena, men lika farlig. Det är den andliga föroreningen; den gör våra ansikten mindre leende, dystrare, den gör att vi inte hälsar på varandra, att vi inte ser varandra i ansiktet. Staden består av ansikten, men tyvärr får den kollektiva dynamiken oss att missa deras djup. Vi ser allt på ytan. Personerna blir kroppar, och dessa kroppar förlorar sin själ, de blir till ting, föremål utan ansikte, utbytbara, möjliga att konsumera.

Maria hjälper oss att återupptäcka och för-svara individernas djup, för i henne finns själens och kroppen fullständiga genomskinlighet. Hon är renheten själv, i sinnet och i anden; själ och kropp är i henne i fullt samspel också med Guds vilja. Jungfru Maria lär oss att öppna oss för Guds handlande, att se på de andra som Han gör, att se med hjärtat...

Benedikt XV

Vilket

Medjugorje?

En sak är säker: i Medjugorje visar sig Jungfru Maria. Varje dag sedan nästan tre decennier. *Säker* - för vem? Ni som läser EKO har förmodligen redan tagit emot den himmelska verkligheten som manifesterar sig på Herzegovinas jord. I sin litenhet, vill EKO låta det som Jungfru Maria uttalar i Medjugorje eka i världen - inte bara i de budskap som anförtrots åt visionärerna, utan också i själen på den som känt sig blomma upp av att bli vidrörd av nåden som är närvarande på denna plats. En lätt beröring, omärklig, ändå i stånd att vända upp och ned på en hel existens.

Det talas mycket om Medjugorje, likaså skrivs det. Någon definierar det som ett "fenomen". En tråkig definition, men det tilldrar sig uppmärksamhet. ... Det får en att fråga: vilket Medjugorje talar man om? Det räcker inte att resa till platsen, upptäcka tron och sedan hämta näring endast av "andaktsövningar". Den som börjar den resa som Fridens Drottning föreslår, bör vara disponerad för en oupphörlig, gradvis förändring, omöjlig att hejda: en förändring som låter den sanna inre naturen stiga fram, den som gör oss unika inför Gud och människor.

Vi är alla på väg. Ingen kan anse sig ha nått målet på omvändelsens väg. Ingen kan göra anspråk på att ha nått en sådan grad av rening, att han kan känna sig bättre än de andra. Det räcker inte att vara troende... vi måste vara trovärdiga!

Den ödmjuka följsamheten att låta sig ledas är det enda för att överlämna oss i Marias händer, det är det "ja" som låter henne visa oss ständigt smalare vägar att komma fram på, ibland verkar de vara stängda passager som vi kan komma igenom bara om vi överlämnar oss blint åt Guds ledning, om vi ger Honom ett "blankt kort", om vi tillåter Honom att handla i oss och i vårt ställe, utan att för den skull lämna oss åsido.

Ibland gör hans agerande oss upprörda och även chockerade, ändå inbjuder Maria oss att alltid vara tacksamma, för Guds goda kommer många gånger till oss på vad som tycks oss krokiga vägar. Det är inte fatalism: det är tro. Vi måste bara låta oss omslutas av nåden och lämna allt annat.

Av den anledningen ska man frukta **den som gör sig till språkrör för Medjugorje** och likväl blir kvar på en yttlig nivå, för han når inte människans mysteriums djupa nivåer för själens relation till nåden och till Gud, som Maria vill leda oss till, nästan med ängslan, om också med oändligt tålmod.

Varför finner vi tröst i att se framträdande personer inom Kyrkan besöka Medjugorje, även om de gör det privat? Kanske tröstar oss tanken att även de tror oss, och därför skymtar vi vid horisonten det så efterlängttade officiella bifallet.

Om det är så, låt oss försöka att inrikta oss på ett djupare lyssnande för att urskilja när ett tema angrips direkt och klart, eller när det bara flyktigt berörs på långt håll, med anspelningar som vill låta påskina något men som i verkligheten inte utsäger något alls.

Medjugorje är en händelse som, om vi tror

på den, är förutbestämd att definitivt förändra mänsklighetens lopp enligt Guds kärleksplaner. Således en händelse som inte bara kan hänsyftas till med försiktighet och klokhets utan ska omvittnas modigt och kraftfullt, som Maria, som lugnt bar sitt hemlighetsfulla moderskap trots faran för att bli stenad.

Givetvis är envar fri att vittna som han vill. Men det finns en risk för oss som lyssnar. att vårt samvete somnar i illusionen att "något rör på sig" men i verkligheten är begravt av kompromissernas tyngd, av "det här kan man säga och detta kan man inte säga". På så sätt är alla duktiga. Men i stället för brinnande vinnen (på grekiska: *martyres!*) har vi bara modiga förkunnare som inte hjälper oss att komma in i en allt tydligare uppfattning om vilka andar som rör vår existens; åt vem vi anförtrot ledningen av våra liv, mer eller mindre medvetet.

Den Helige Ande vill genom Fridens Drottning agerande tränga ner i de djupaste lagren av vår varelse för att lyfta upp dem i ljuset och bota dem, så att vi själva blir vittnen om det uppståndna livet, om möjligheten att vara nya skapelser, förvandlade av nåden. Ett nytt folk, mognat genom sin självuppföring, i stånd att i Kyrkan vara ett vaksamt redskap i kampen mot den Onde.

Medjugorje har under den senaste tiden utsatts för hårda slag, särskilt dess första vittnen. Gud har tillåtit det för att få oss att växa i en allt större personlig medvetenhet om vad som sker där och hjälpa oss att stå på egna ben, för att gå snabbt, självständigt och ansvarsfullt på den väg som stakats ut av den Heliga Jungfrun Maria. Kanske har stunden kommit på allvar att fråga sig: "*En säger si, andra säger så... men jag, vad tänker jag, eller snarare: vad säger Gud till mig?*".

Vi ska inte slösa bort nåden; vi ska inte riskera att få den att svalna genom att delegera vårt svar åt andra. Om nåden inte får näring av den sanna kärlekens eld, löper den risken att slockna. Måtte det inte gå så med Medjugorje!

På berget Podbrdo

små noteringar...

Som Klagomuren

Stora stenblock, antika, slitna men framför allt kära för de praktiserande judarna som där finner den rätta böneplatsen, föredragen framför alla andra, den mest älskade platsen, för där känner

de sig närmast Gud. Det är den enda hela mur som blev kvar sedan det stora Salomos Tempel förstörts: kultplatsen framför andra, den som kallas "Klagomuren", inte för tårarnas skull utan för de böners skull som uttrycks med läpparna och med hela kroppen, som vaggas som om den sjöng en litanian. Men inte bara det. Böerna, nedskrivna på små papperslappar, stoppas in i de mest dolda sprickorna i den stora muren, nästan som om Gud skulle läsa dem utan att andra märker det...

Jag lägger märke till samma sak på Podbrdo, i Medjugorje, det berg som består av så många urholkade stenar, liksom skrin, där pilgrimerna som nått toppen gömmer små papperslappar med intima tankar, korta böner, en tyst anhållan, så att bara Hon ska läsa det, Modern, den förtrogna, vännen, alltid beredd att ta emot sina barns hemligheter, som de anförtrot åt Henne.

Ingen lift tar dig upp på berget

Du måste bemöda dig, vara aktsam med var du sätter fötterna. Framför allt en höstmorgon, när rimfrosten gör stenarna hala, måste uppmärksamheten fördubblas. Det är inte en bekväm bestigning av berget som uppför rulltrapporna i ett köpcentrum. För att klättra upp för berget som leder till platsen för de första uppenbarelserna måste man acceptera tröttheten och den obekväma stigen. Man måste vilja det, och därför vara villig att samarbeta.

Det är nästan en ikon av det andliga livet som Moder Maria i Medjugorje föreslår oss: Det är inte en behaglig promenad som man gör sorglöst och utan uppföring. Det är en klättring på trons branta sluttningar där ibland även målet döljs för vår syn och man måste gå framåt driven endast av kärlek och hopp. Men vårt engagemang, vår önskan, våra ansträngningar öppnar nådens hand som skyndar till vår hjälp och slutligen bär oss dit upp, upphöjda, ovan allt skapat, för att se på världen med Guds egna ögon...

O

Känslan av ett härligt bad

Det händer många, vid slutet av en intensiv dag, att man vill befria sig från tröttheten med ett skönt, varmt, avslappnande bad... Vattnet har förmågan att göra kroppen lätt, där man ligger i badkaret, och att tömma också sinnet och tankarna.

Det kan tyckas en ovidkommande liknelse och vi vill inte banalisera det som rör Gud, men man kan försöka förklara med enkla bilder som Jesus gjorde i sina liknelser. Bilden av badet, det är vad som tycks hända oss när vi kommer till Medjugorje... Du kommer dit och du känner dig omsluten i en dimension som sveper in dig, absorberar det negativa du burit med dig, och du känner en frid, en känsla av överlåtelse som inbjuder att överlåta problem och bekymmer; du erfar värme och en djup känsla av välbehag. Det är inte verkan av en teknik som många rörelser som påstår sig vara andliga föreslår, utan en verkan av nåden som diskret när dig och uppmuntrar dig.

O

En ständig nåd

av *Hrvoje Curic*'

"Och Mose vaktade fåren åt sin svärfar Jetro, prästen i Midjan. Och han drev en gång fåren bortom öknen och kom så till Guds berg Horeb. (2 Mos 3:1). Så börjar berättelsen om en episod av grundläggande betydelse för vår frälsningshistoria. Det var just på det berget som Mose såg en brinnande buske som inte brann upp; han blev nyfiken och gick närmare för att förstå hur det kunde komma sig. I själva verket hade den ovanliga händelsen ett betydelsefullare syfte: att få Mose att öppna sig för Gud.

Herren använder ofta vår mänskliga realitet för att förmedla ett budskap som tränger ner i djupet av vårt hjärta." Herren såg att han hade gått närmare för att se, och Gud kallade på honom ur busken och sade: 'Träd inte hit. Dra dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är helig mark.'" (2 Mos 3:5).

Vi kan jämföra denna episod med det som händer i Medjugorje sedan 28 år. Det som är ovanligt här är inte uppenbarelserna i sig utan nåden de väcker till liv hos människorna, en nåd som ständigt förändrar otroligt många männi-skors liv.

Inför denna nåd finns det bara två hållningar: ta emot den eller avvisa den. Den som tar emot nåden går in i en inre process som förbereder honom för de nya tiderna - flera gånger förkunnade av Maria i hennes budskap - men som förverkligas framför allt i den person som låter sig förvandlas. Den däremot som avvisar nåden gömmer sig bakom tusen sorters försvar men blir kvar i ett tomrum, för nåden kan då inte vara verksam i honom och bära frukt som tar sig uttryck i en andlig vitalitet.

Platsen där Mose såg busken som brann utan att brinna upp fick en djup betydelse i hans liv: den var helig och han måste ta av sig skorna... inför Gud och hans nåd finns det inte mycket att fundera över. I själva verket tog Mose av sig *den gamla människans klädnad*, sin egen uppfattning om det förflutna och om framtiden inför Herren som uppenbarade sig. Gud är Gud och vi måste anpassa oss efter honom.

Därför medför Medjugorje något nytt beträffande vår tillvaros grund: vår relation till Gud.

Medjugorje behöver inga tolkar, inte heller någon som förklarar hur och vad man ska göra - det gör Gud själv, som den dagen då han talade till Mose ur busken. Och han gör det genom Maria, Modern full av kärlek, en fläckfri människa som närmar sig oss med stor spontanitet och för oss in i en omedelbar relation till Gud.

Nyheten ligger just i detta, för nåden avlägsnar allt som kommit i vägen mellan oss och Gud, skapar en kris för alla former för närmande till Gud som inte ger liv, och som gjort oss mer eller mindre till slavar. Medjugorjes nåd stannar inte vid ovanliga händelser, vid olika fenomen, utan går bortom dessa. Den som har tagit emot denna nåd, har tagit emot en kallelse att befria folket som är underkastat slaveri.

Mose mottog av Gud samma kallelse att befria sitt folk från faraos slaveri i Egypten. Medjugorje kan alltså inte vara ett faraos land, eftersom det är Gud själv som genom sin Moder

ger den nåd som befriar... Och denna nåd, så påtaglig, kan man inte innesluta i en behållare för den måste föra hela mänskligheten till att delta i Guds liv. På så sätt växer människan, förvandlas och befrias från det som förslavar henne.

Moses kallelse förverkligades, men faraos hjärta förblev stängt. Att neka till nåden innebär i realiteten att bli kvar i mörkret.

Låt oss alltså ta emot nåden som Herren i denna tid ger oss i Medjugorje; låt oss ge Gud vårt ja, så att Han får besegra varje farao i oss.

Vår framtid ligger i hans händer

av *Andrea Toeglhofer*

Tiden är mättad med en stark inre dynamik, vi uppmanas att ständigt och outtröttligt vandra på trons väg. Varje dag kräver nya steg att ta och det som var rätt för oss igår måste inte nödvändigtvis vara det idag.

Vi ombeds att lämna "det gamla" från gårdagen: de upplevelser vi haft, de som vi förstått och de som förblivit obegripliga, våra vanor, den mänskliga säkerhet som i realiteten bara är kamouflerad osäkerhet, för vår enda släkerhet finns i Gud och från Honom kommer allt i rätt ögonblick och i rätt mått. Vi ska lägga vår framtid i Guds händer, överlåta allt åt Honom: inte bara det som är långt borta och som undandrar sig våra blickar utan också det som är nära och som upptar vårt hjärta.

Gud har gett oss en plats dit han sänder sin Mor varje dag för att besöka oss för att genom Maria säga, att Han bryr sig om oss med kärlek och på ett konkret sätt, att Han kommer ständigt på nytt för att söka oss där vi är och ger oss all den nödvändiga tid (även 28 år och mer, om det behövs) för att öppna oss för Honom genom Hans Moders hjärta.

Genom hennes moderliga ord vill Gud dra oss till sig, han vill föra oss till en omedelbar och djup relation med Sig Själv och med den himmelska verkligheten. Men Herren låter oss också veta att vi måste gå, växa i det inre livet och fördjupa en levande dialog med Honom.

För oss har nu det lägliga tillfället kommit för att se var vi befinner oss efter så många år under vilka Jungfru Maria kommer och besöker oss, då Maria kommer för att med sina ord hjälpa oss att gå framåt, att bli mogna kristna, hela, beslutna att leva i Guds barns frihet - i Helighet.

Ja, nu är den lägliga tiden för att se var vi har stannat: i vår gamla mentalitet, i vår felaktiga syn på Gud, på oss själva, på Kyrkan; i uppfattningar som vi gjort om oss själva och som andra gett oss, även de som är kallade att leda oss mot den kristna mognaden och friheten och som i stället

kväver det som de borde främja...

Den som varit i Medjugorje och den som av olika skäl ännu inte rest dit, (Medjugorje är inte bara för somliga, för om Guds Moder stiger ner från himlen är det något som rör oss alla: det är en händelse inför vilken ingen kan förbli likgiltig!) bör fråga sig om hans tro under alla dessa år har vuxit märkbart, om synen på Guds planer har vidgats, om den blivit klarare...

Vi bör inte och kan inte stanna upp; vi måste gå med Maria! Det tillkommer oss att leva med hennes närvaro på ett äkta sätt för att vittna om Guds ansikte som kommer till oss i Medjugorje i Marias moderliga ansikte, för att alla ska kunna känna igen och förstå Guds handlande på denna plats där Han har skänkt så många nådebevis. Varken vi eller jag ska döma någon, för alla befinner vi oss i kampen mellan gott och ont; vi är alltid frestade att sätta oss ner och förlora oss i bekvämligheten, i de världsliga tingens ytlighet och att överlåta åt andra - som vi anser mer lämpade - uppgiften att urskilja och besluta i vårt ställe. Men Gud kommer oss till mötes... den levande Guden önskar, tillsammans med Maria och hela den himmelska verkligheten, leva ibland oss. Frågan är om vi är redo att ta emot Honom som den Han är - då skulle det alltid vara Hans födelses fest!

Öppet brev

Kära redaktion!

På senaste tiden har man ofta i miljöer kopplade till Medjugorje hört talas om att Kyrkans officiella erkännande dröjer på grund av vissa händelser... Jag har reflekterat länge över detta och bekänner för er att jag inte alls sörjer över att det inte godkännts, för från det ögonblick då det sker, kommer det inte längre att vara det Medjugorje som överväldigar och formar själen, utan blir eventuellt en "vanlig" plats för bön och tillbedjan, ungefär som de andra mer berömda marianska vallfartsorterna, och man kommer inte längre att inandas den RENA och ENKLA luften av LEVANDE och VERKSAM tro i hjärtat med omvändelser i tusental...

Har du aldrig sagt till dig själv: om Gud hade velat, skulle det varit erkänt sedan länge! Varför är det inte godkänt? Därför att människors godkännande är inte viktigt för Gud (och Han behöver det inte). Däremot behövs den konkreta och ständiga verkan av OMVÄNDELSE som Medjugorje utövar.

Jag tror att närvaron av lyxhotell och butiker drivna av betydelsefulla finansiella intressen skulle leda till en degradering av den ANDLIGA aktivitet som fortfarande är för handen. Tro mig.

Följaktligen misshagar mig inte alls att ett godkännande ännu inte kommit. Jag ber ändå om respekt för alla som fritt valt att leva efter Fridens Drottningens undervisning... Låt oss inte glömma att smärtan över rättigheter som nekats oss (som troende) i alla händelser renar oss och lyfter oss!

Hermann Zagler

Vittnesbörd....

En Guds smekning

Andliga erfarenheter är en stor gåva en "Nåd" som föregriper den kärlek som vi ska få och omfamna fullt ut när vi har vuxit upp till fullvuxna i Gud.

Det finns tecken som man får också när de tycks vara fjärran medan vi är involverade i vardagligheten, som rutar in vårt liv. Gud som älskar oss med en vidd som vi ibland inte förstår, känner vår ensamhet, och därför placerar Han oss nära andliga vänskapsband, som han befäst.

Tack vare inbjudan från ett par som är mycket goda vänner till oss delade vi i augusti en ovanlig andlig upplevelse, i Medjugorje, tillsammans med vår äldsta dotter.

Under de dagarna erfor vi i hjärtat hur stor Guds kärlek är, för vår personliga historia och för vår famlijs. En särskild nåd följde oss ända från de första stegen på (korsberget) Kricevac stenar: "Något" hemlighetsfullt berörde oss.

Vi bad tillsammans, lovade Herren och tackade Honom. Ofta var vår bön förenad med en stark inre, andlig rörelse, men själen var lugn och fylld av glädje.

Guds kärlek trängde ner på djupet, verkade... och är fortfarande verksam. Andligen var även andra familjemedlemmar med oss, våra käraste vänner och de personer som hade anförtrott sig åt våra förböner, särskilt de sjuka. En andlig omfamning fanns mellan oss, en tyst och befriande gråt.

Medan vi klättrade uppåt mot det stora Korset, i den heta solen, stannade vi vid korsvägens stationer, med rosenkransen i handen och böner på våra läppar... Guds kärlek följde oss. Liksom Jesus som från molnet tog emot Faderns ord "Denne är min älskade son....." kände vi oss som vore vi Guds älsklingar, intimt älskade av Gud.

Också vandringen på Podbrdo var rik på nåd. I början såg vi affärerna på huvudgatan,

som numera är brukligt på alla religiösa platser, men det störde oss inte, för vi kände något helt annat i hjärtat... Vi började gå upp för Uppenbarelseberget, på stenarna, i tystnad. En frid bemäktigade sig oss, och vi vidrörde med handen en sanning som vi ofta, under dessa år, bara tagit emot genom många närståendes röster men framför allt genom deras liv.

Vi kände Marias närvaro. En oändlig glädje... Vi stannade framför Mariastatyn, knäböjde och öveörlät oss i tyst bön. Runt Kristus på Korset delade vi en intensiv bön och bar fram såren i våra liv, men inte bara... Vi bad Maria att med en moders smekningar lindra de sjukas och de trötta lidanden. Ännu en gång var alla vänner med oss, verkligen alla... Våra kära..

Vi hade velat stanna där längre. Sedan lyfte vi blicken, såg oss runt omkring och vi tänkte att Maria hade passerat just där, gått samma väg, talat som vi, men med nya ord som smeker mänskligheten. Hon har lyssnat, älskat, delat vårt liv. Medan vi gick nedför berget mötte vi de många pilgrimernas blilckar; ögon som lyste, log vänligt, samma känslor...

I en tid så sekulariserad som vår är Marias agerande levande och när hjärtats innersta. För oss blev det ingen rent mänsklig upplevelse. Medjugorje är verkligen en speciell plats, där man **överallt inandas Guds och Marias närvaro**. Det äktenskapliga livet sedan många år, barn vi fått, även genom adoption, trötthet och prövningar, har ibland fått oss att bli mycket rationalistiska. Detta skriver vi för att säga att det vi upplevt inte varit någon ytlig suggestion.

När man lämnar Medjugorje **upplever man en kallelse till en förnyad vandring, till att ge sitt eget liv**. Allt detta är en gåva, en Guds smekning. Vår dotter, 21 år, sa när vi kom hem att Medjugorje givit mening åt hennes liv, åt hennes sommar, vilket betyder att också de unga söker något *bortom*... som låter sig finnas.

Lidio och Mina

På väg mot tillgivenheten

"Några dagar efteråt gav sig Maria iväg och skyndade till en stad i Juda bergsbygd; hon gick till Sakarias hus och sökte upp Elisabet..." (Luk 1: 39)

Maria börjar sin resa, en bild för själens och själva livets alla resor. När du öppnar ditt liv för Gud, då bör du inte längre ha någon fruktan.

Existensens dynamik går inifrån och utåt, från det egna hemmet ut mot världen, från jaget mot en rymd för tillgivenhet och relationer.

När vi följer den heliga Maria på hennes tros resa, går med henne från hus till hus, märker vi hur mycket av evangeliet som utspelas på vägarna och i husen i Palestina, hur Jesu historia utspelas i hemmen - och sedan mellan flod och sjö, på vägar och i byar, på bergen och i öknen... mycket mera än i synagogan eller i templet; som om hemmet och det profana rummet är den plats där frälsningen utspelas, och där det vardagliga livet är den deg i vilken evangeliets surdeg blandas in.

Vad jag älskar Marias frihet! Fri att ge sig av skyndsamt, att inte låta sig villkoras av någonting, att göra något som till för en minut sedan var långt från hennes planer.

Fri som fågeln i luften, som en vild blomma, som en lilja på fältet dansande i vinden, som får sol och regn när det kommer. Vad jag älskar denna förmåga att leva livet som vore det en ständig knoppning. Men sådant är varje liv, inte en bok som redan är skriven, inte en plan att utföra, fullständigt, kompakt, tungt, utan hitta nya vägar och vårda knopparna.

Vad jag älskar detta Marias liv, där ingenting är bestämt på förhand. Där livet knoppas fritt och lyckligt. *Magnificat!* Det är så stärkande att föreställa sig livet som ett öppet system, inte som ett slutet system. Föreställa sig livet, tron, Kyrkan, Gud själv som öppna fält. Till detta hjälper oss en flicka på väg i bergen i Juda.

(Ur: Le case di Maria: av Ermes Ronchi)

och glad förväntan, önskar jag som Mor visa er vad som är viktigast: er själ. Kan min Son födas i den? Är den genom kärlek renad från lögn, högmot, hat och elakhet? Älskar er själ över allt annat Gud som er Fader och nästan i Kristus? Jag visar er vägen och ska lyfta er själ till den fullständiga föreningen med min Son. Jag önskar att min Son föds i er. Vilken glädje för mig, er Moder. Tack, kära barn."

2 januari 2010:

"Kära barn, idag kallar jag er att med fullkomlig tillit komma med mig, för jag önskar låta er lära känna min Son. Var inte rädda, mina barn. Jag är med er, jag är nära er. Jag visar er vägen hur ni ska förlåta er själva, förlåta de andra och med uppriktig ånger i hjärtat böja knä inför Fadern. Låt allt det dö i er som hindrar er att älska och rädda andra, att vara med Honom och i Honom. Besluta er för en ny början, en början av uppriktig kärlek till Gud själv. Tack."

Marias ord

Jakobs årliga uppenbarelse den 25 december 2009

"Kära barn, hela denna tid som Gud tillåter mig

att vara hos er på ett speciellt sätt vill jag leda er på den väg som leder till Jesus och på frälsningens väg; kära barn, endast i Gud kan ni finna frälsningen, och därför inbjuder jag er denna nådens dag, särskilt med den lille Jesus i famnen, att ni tillåter Jesus att födas i era hjärtan, för endast med Jesus i hjärtat kan ni gå på frälsningens och det eviga livets väg. Tack för att ni har svarat på min kallelse."

Budskap till Mirjana

2 november 2009:

"Kära barn! Också idag är jag mitt ibland er för att visa er vägen som ska hjälpa er att lära känna Guds kärlek, Guds kärlek som har tillåtit att ni kallar honom Fader och känner att Han är det. Jag ber er att se uppriktigt i era hjärtan och se efter hur mycket ni älskar Honom. Är Han den siste som blir älskad? Omgivna av goda ting, hur många gånger har ni inte förrått, förnekat, glömt Honom. Mina barn, låt inte lura er med det jordiska goda. Tänk på själen, för den är viktigare än kroppen, rena den. Åkalla Fadern. Han väntar på er, vänd tillbaka till Honom. Jag är med er därför att Han i sin nåd sänder mig. Tack."

2 december 2009:

"Kära barn, i denna tid av förberedelse

Året jag önskar mig

Åren avlöser varandra - de går i cykler, ett år slutar, ett annat börjar - och vi har möjlighet att nollställa en del situationer i vårt liv och att börja på nytt, där vi upplevt misslyckanden, där det tycktes svårt, smärtsamt för oss och vi på något sätt skulle vilja lämna det bakom oss för att börja på något nytt, där vi kan hoppas på det bästa och ge livet nya tillfällen genom ändrade villkor.

I verkligheten fortskrider livet som ett resultat av det som varit strax innan. Om vi tänker igenom det är ett år som slutar bara en social konvention, men det är också en psykologisk hjälp att tända nytt hopp och sätta handen till bägget nytt vi önskar oss. Då kommer Gud, som är god, för att välsigna och inte lämna oss ensamma i våra drömmar som hans barn...

Året jag önskar mig är gjort av stjärnor, strålände i mörkret och stilla i natten, året jag önskar mig är gjort av ljus, av sol och värme.

Året jag önskar mig är vävt av frid, av harmoni och glada nyheter...

Året jag önskar mig består av tystnad som ger vila,

men också av glädjefyllt, rörligt liv, resultatet av fri och kunnig kreativitet.

Året jag önskar mig är skapat av Gud, som är allt detta och inte endast dess upphov.

För Gud är liv och ljus, Gud är frid,

Gud är värme och harmoni;

Gud är liv och tystnad,

skapande frihet och gränslös vishet.

Gud är ett glatt budskap

alltid nytt i sin förkunnelse

av glädje och strålände glans.

Det är Gud som är min tid,

det är Gud som är mitt år,

det är Gud som ger mig livet

för att jag ska njuta det helt och fullt

varje stund, utan att tröttna på att leva det

intensivt och passionerat;

och ge det bästa av mig själv

i varje situation,

utan åtskillnad mellan vackert och fult.

För Gud är mitt allt,

mitt liv, min existens,

i Honom saknar jag ingenting...

Vad ska man då önska sig vid början av ett nytt år man får som gåva? Världen önskar sig lycka, och för att vara säker på den forska man ängsligt i stjärnorna och söker magiska lösningar på vardagens smärtsamma möda. Världen önskar

sig hälsa, och försöker till varje pris hindra livets naturliga lopp, med dess årstider och dess normala nedgångar. Världen önskar sig pengar, framgång, makt... men sedan, så fortsätter det försvagas, hakar det upp sig och visar sin extrema svaghet, och låter allt övergå i "kris", inklusive det ömtåliga nervsystemet hos den som springer hela dagen för att överleva, för att producera rikedom som snabbt försvinner.

Världen önskar sig också kärlek, och kanske befinner vi oss här... men vilken kärlek? En kärlek som bara består av tillfredsställelse, av njutning, av känslomässiga uppfyllda krav, eller kärlek som genom att älska oss skapar oss, får oss att bli oss själva och ger oss liv, frihet och kraft?

Om det är denna sista kärlek som vi söker, **låt oss då önska oss Gud** vid början av detta år. Gud är allt detta och mycket mera. Han är en värld att upptäcka, varje dag, inte av nyfikenhet utan för kärlekens skull; ty Han lockar oss till sig och tjuvar oss, fyller vår dag med mening och förklarar varje händelse med sanningen.

Vi söker ingen annan. Han är nog för oss. Genom att önska oss Honom ska vi finna oss själva, och det kommer att bli *ett år av nåd*. En god vandring önskas er alla!

Stefania Consoli och redaktionen på EKO

Läsarna skriver

Agnes Hoc, Singapore: "Tusen tack för sändningen av EKO som jag delar ut till ett antal katoliker i Singapore. Jag sänder en gåva för att bidra till ert utmärkta arbete för Jungfru Maria. Jag önskar er alla ett välsignat och heligt nytt år!"

Antonio La Manna, Italien: "Tack för tjänsten ni utför, må Herren stödja all er möda. Ett stort tack!"

En prästmissionär i Afrika sänder ett SMS: "Marias EKO når mig med största trofasthet. Stort tack!"

Rose Claude, Bruzac, Frankrike: "Tack för denna publikation som hjälper oss i livet. Må friden komma och må vi alla vända oss mot det goda, dvs till Jesus vår Frälsare."

Robert Schmitt, Michelbach-le-Haut, Frankrike: "Sedan mer än femton år får jag 100 ex. av Marias EKO. Sedan de franska exemplaren inte mer publicerades, trodde jag att EKO inte existerade längre. Nu har jag på nytt fått mina exemplar.. Jag är verkligen glad att ni fortfarande finns och hoppas få tidningen också i fortsättningen. Tack!"

Maurice le Guellec, Pont-Aven, Frankrike: "Tack för att ni regelbundet sänder EKO, som ger så mycket glädje, hopp och andlig rikedom. Varje nytt nummer är en rik upptäckt av Marias budskap som inbjuder till ett hjärtats samtal. September-oktobernumret 2009 uppskattades särskilt av en läsare som överlämnade en gåva avsedd för er. Ännu en gång tack från alla läsare för er trohet. Broderligt förenade i bön."

Du blir en välsignelse!

Inte alltid är vi tillräckligt medvetna om att välsignelsen har makt att utverka under. Den är en hemlighetsfull kraft, osynlig och ändå konkret i sitt handlande bland allt skapat. Den ledsagar Guds egen allmakt, för i Honom har den sitt ursprung; trots detta behöver den kanaler för att nå destinationen, alldeles som en flod behöver en flodfåra för att nå havet och berika det med sitt söta vatten. Denna makt att förvandla allt som den möter går genom oss, genom det prästerliga hjärta vi fått i dopet. I allmänhet förblir det emellerid instängt i vår okunnighets lådor, eller i lättjans eller kanske bara i likgiltighetens. Och så blir nådens skatt till ingen nytta.

Herren har gett oss något gott, en dyrbar gåva som ska handhas med ansvar: ett "gott" att "uttala", för ordet far som vinden dit där man lyssnar till det, för att låta det bära frukt. Ett gott också att bevara med omsorg, för dess stora värdes skull, och sedan på nytt låta det cirkulera fritt, ty det goda genomtränger allt och för det till sin fulla bestämmelse. Välsignelsen förändrar inte tingens natur utan förverkligar den, så att de exploderar av liv...

Denna välsignelse anförtror Herren oss i början av varje nytt år: låt oss göra den till vår förmedla den bortom orden, så att vi själva blir till en välsignelse...

"Herren välsigne dig och bevara dig.

Herren låte sitt ansikte lysa över dig

och vare dig nådig.

Herren vände sitt ansikte till dig

och give dig frid.

Så skall de lägga mitt namn på Israels barn,

och jag skall då välsigna dem."

(4 Mos 6: 24-27)

EKO från Medjugorje

lever endast av gåvor
och prenumerationsavgifter
(för papperstidningen)

För **nytt abonnemang** eller för **adress-
ändring**, vänd er till:

Carlo Frizzo, Vultejusvägen 21 16857
Bromma.

Plusgiro 401 99 00-2

Ett år, 6 nr, 75 kr. Skriv namn och adress
när beloppet betalas in!

EKO på nätet: <http://ecodimaria.net>
e-post Sverige:

dalbyanna@spray.se

el. christina.agnani@gmail.com

e-post Italien: redazione@ecodimaria.net

*Hell dig, Drottning underbara
över himlens änglahär.*

*Du, vår morgonrodnad klara,
världens ljus till jorden bär.*

*Hell dig, Moder, jungfrurs ära,
ibland törnen Lilja skön,
vi dig bedja, värdes bära
inför Kristus fram vår bön.*

(Antifonen *Ave Regina caelorum*,
sjungs från Kyndelsmäss till Stilla veckan)

Villanova, Italien, 1 januari 2010

Översättning: Christina Agnani

Tryckning: www.adegraf.se